

New York Timesi bestsellerite autor

DEBBIE MACOMBER

DOKTOR TEXAS

Originaali tiitel:
Debbie Macomber
Dr Texas
2019

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaane kujundus koos fotodega pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Anneli Sihvart
Toimetanud Sille Teiter
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 1998 by Debbie Macomber
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2023.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

D02423323
ISBN 978-9949-87-051-6

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

ÜKS

TEXAS on ainus osariik, mis on piisavalt suur, et täita unistusi. Keegi oli nii öelnud doktor Jane Dickinsonile, kui too selle avantüüriga nõustus. Kuid kes iganes see ka oli, polnud ta ilmselgelt elanud Promise'is.

Mõeldes meditsiiniõpingute maksumusest, mille summa sarnanes riigivõla omaga, tundus kolmeaastase lepingu allkirjastamine Texase mägismaal osalise tasuga meditsiini-praktika tegemiseks täiusliku lahendusena. Ükskõik kui romantiline see oli tundunud, kui ta esimest korda mõtles California linnast Ameerika maapiirkonna südamesse kolimisest, nüüd oli kogu romantika tema tegeliku olukorra tõttu tuhmunud. Texasel olid putukad peaaegu sama suured kui pitbullid ja tal oli alati olnud mingil määral putukafoobia, ükskõik kas need putukad sibasid ringi või lendasid. Veel tõsisem ja häirivam oli asjaolu, et ta lihtsalt ei sobinud sellesse kogukonda. Inimesed olid alati viisakad, kuid ei olnud teda omaks võtnud. Nad pöördusid tema poole alles viimasel

võimalusel – kui nad ei suutnud ise toime tulla mõne tõvega, mis neid vaevas – ja kaeblesid siis, et ta polnud doktor Cummings. Abi polnud ka sellest, et ta oli värskelt arstikutse omandanud, naine ja armastatud arstist viiskümmend aastat noorem.

Kuid kuigi Jane oli üksildane ja sageli lootust kaotamas, tundis ta, et on hakanud edusamme tegema. Dovie Boydiga sõbraks saamine oli siinjuures väga oluline. Vanemale naisele kuulus antiigipood, mille ühes nurgas oli väike Victoria ajastu stiilis teetuba, ja ta pakkus Jane'ile heldelt mitte ainult sõprust, vaid ka nõuandeid. Elu oli võtnud otsustava pöörde paremuse poole alates sellest hommikust, mil Jane Doviega rääkis.

Tema viimane selleks päevaks määratud patsient oli lahkunud ja samuti oli lahkunud tema administraator Jenny Bender. Jane istus kirjutuslaua taga ja nõjatus mugavalt tooli seljatoele. Meik, mida ta sel hommikul kasutas, oli juba ammu higis lahustunud, ja ta jalad valutasid. See oli olnud kiire päev, mis oli hea märk. See tähendas, et rohkem Promise'i inimesi oli hakanud tema oskusi usaldama.

Ka Ellie Patterson pidi sel nädalal mesinädalatelt naasma. Jane'i teine uus sõbranna oli kohalik ärinaine. Nad olid hiljuti kohtunud just tänu Doviele. Jane'ile meeldisid Ellie asjalik ellusuhtumine, kiire taip ja maalähedus. Pärast ühist lõunasööki võis Jane öelda, et neil on potentsiaali saada headeks sõpradeks. Ta lootis, et see on nii, sest sel hetkel vajas ta kõiki sõpru, keda oli võimalik leida.

Kabineti ukse tagant kostis müra, mis katkestas ta mõtted, ning Jane tõusis püsti, et asja uurida.

„On siin keegi?“ hõikas ta kabinetist välja astudes.

Vaikus.

„Tere,“ proovis ta uuesti, mõeldes, kas ta hakkab kummitusi kuulma.

„Doktor Jane?“ Ooteruumist kostis lapsehääli.

Jane leidis kliiniku ukse juures seismas kuueaastase Maggie Danielsi. „Tere, Maggie.“

Väikese tüdruku patsid langesid ettepoole, kui ta pea langetas. „Tere.“

Maggie ema oli Promise'i postitöötaja ja postkontor asus arstipunkti kõrval. Jane oli Caroline Danielsiga mitu korda rääkinud ja vaid päev või paar tagasi kuulnud, et Caroline ja kohalik karjakasvataja Grady Weston on nüüd kihlatud.

„Kus su ema on?“ küsis Jane. Maggiele oli ebatavaline ise arsti juurde tulla.

„Tööl,“ vastas laps, hoides endiselt pilku maas. Ta käed olid kaitsvalt kõhu ümber.

Jane põlvitas tema ette. „Kas sa tunnend end hästi, Maggie?“ Väike tüdruk raputas pead.

„Mis sul valutab?“

„Kõht.“

Jane lükkas juuksed lapse otsaesisel eemale ja kontrollis, ega tal palavikku pole. Maggie nahk oli katsudes jahe. „Kas su ema teab, et sa siin oled?“

Maggie pea lendas kuklasse, silmad ärevusest pärani. „Ei! Palun ära ütle talle, eks?“

„Aga kui ta ei tea, kus sa oled, võib ta muretsema hakata.“

„Ta ütles, et võin mängida, kuni ta töö lõpetab. Proua Murphy pidi mu täna varakult ära tooma, sest tal oli hambaarst.“

Jane eeldas, et proua Murphy oli Maggie lapsehoidja pärast kooli.

„Kas miski koolis häirib sind?“ küsis Jane, arvates, et see kõhuvalu võib olla seotud mõne juhtumiga tunnis või vahe-tunnis. Kool oli kestnud veidi rohkem kui kaks nädalat. See, et Maggie ei tahtnud, et ema teaks, kus ta on, äratas Jane'is kahtlusi. Võib-olla oli Maggie õpetajaga tülli läinud ja nüüd mures, mis juhtub siis, kui ema sellest teada saab. Või tekkis tal hirm seoses ema hiljutise kihlusega.

„Mulle meeldib kool,“ ütles Maggie ja ta nägu läks rõõm-samaks. „Ma käin sel aastal esimeses klassis.“

„Aga sa ei tunne end hästi?“

Väike tüdruk raputas pead, ta patsid kõikusid. „Mu kõht valutab.“

„Selge,“ ütles Jane. „Võib-olla on parem, kui vaatan su läbi.“ Ta ulatas Maggiele käe ja tüdruk libistas oma väikesed sõrmed Jane'i pihku.

„Sa ei ütle seda emmele?“ palus Maggie uuesti.

„Mitte siis, kui sa ei taha,“ ütles Jane, kuigi mõtles, kas on mõistlik niisugust lubadust anda. Kuid oli selge, et laps oli millegi pärast väga ärritunud. Kuigi Jane'il ei olnud pediaat-rias palju väljaõpet, kahtlustas ta, et kui ta poleks Maggiet rahustanud, oleks laps plehku pannud.

Sisetunde järgi toimides viis Jane Maggie läbivaatusruumi ja tõstis lauale.

„Võta seljakott seljast ja ma uurin su kõhtu,“ juhendas Jane stetoskoopi kätte võttes.

Aeglaselt ja ilmse vastumeelsusega tegi Maggie, nagu paluti, kuid kui Jane läks seljakotti laualt ära tõstma, haaras

Maggie selle tagasi enda kätte ja klammerdus koti külge. Jane sai kohe aru, et kõik, mis last häiris, oli selles seljakotis.

„Kas sinu kotis on midagi tähtsat?“ küsis Jane otsekui juhuslikult.

Maggie noogutas. Ta surus lõua tugevalt vastu rinda. Lõpuks avas ta kõhklevalt tõmbluku. Ta peatus kaks korda ja heitis pilgu Jane'ile, justkui kaheldes, kas on mõistlik jätkata.

Jane laskis tüdrukul endal otsustada. Ilmselt oli Maggie otsustanud teda usaldada, sest kui kott oli täiesti lahti, võttis ta sealt vana räsitud välimusega nuku. See oli kas tõsiselt vana nuku koopia või siis ehtne endisaegne nukk, kuigi see viimane ei tundunud tõenäolisena. Mõlemal juhul oli nukk ka paremaid päevi näinud. Ta oli lagunemas. Nägu näis olevat käsitsi tikitud, kunagised punased huuled pleekinud kahvatu-roosaks. Musliinkleit oli tõenäoliselt olnud valge, nüüd oli see kollaka varjundiga. Põlleservad narmendasid. Vaatamata oma seisukorrale oli nukk teataval määral veetlev. Kunagi oli see kindlasti mõne väikese tüdruku armastatud mänguasi.

„Ma tahan, et sa selle endale jätaksid,“ ütles Maggie kerge pingega hääles, sirutades käe nukuga välja.

„Aga ma ei saa seda teha,“ protestis Jane.

„Palun...“ Maggie tumedatesse silmadesse kerkisid suured pisarad. „Ma võtsin selle...“ Ta hoidis mõlema käega kõhust kinni. „Mul on kahju, et ma ta ära viisin...“ Tüdruk vaikis ja ta alahuul hakkas tõmblema, kuid ta sai oma emotsioonid kiiresti kontrolli alla.

„Kas sa ei saa seda tagasi anda inimesele, kellele see kuulub?“ küsis Jane.

Maggie raputas jõuliselt pead, patsid pekslesid ümber ta näo.

Jane kortsutas kulmu. „Nii et sa tahad, et ma teda sulle hoiaksin?“

Maggie noogutas.

Võib-olla oli see parim lahendus. Jälle järgis Jane oma instinkti, mis ütles talle, et Maggie survestamine, et tüdruk talle midagi enam ütles, oleks viga. Väike tüdruk kahetses ilmselgelt, et ta nuku võtnud oli, ega olnud nüüd kindel, kuidas olukorraga hakkama saada.

„Hästi. Ma teen seda.“ Ta võib vana nuku oma kabinetis välja panna lootuses, et see, kellele nukk kuulub, tuleb tema juurde ja küsib. See päästaks Maggie nuku tagastamise piinlikkusest.

„Ma luban, et hoolitsen sinu sõbra eest hästi,“ ütles Jane pühalikult. Ta aitas Maggie laualt alla. „Tule, leiame sinu nukule uue kodu.“ Võib-olla saab Jane hiljem mõne diskreetse küsimuse esitada. Dovie võib midagi teada või soovitada, kuna tal on antiigipood – kuigi vanem naine tundus praegu ebataavaliselt hajameelne. Jane oletas, et sellel on midagi pistmist kohaliku šerifi Frank Hennesseyga, kes oli olnud Dovie kauaaegne meessõber. Ilmselt oli neil mingi tüli olnud ja nad ei kohtunud enam.

Maggie libistas käe Jane'i pihku, kui nad sisenesid väikesesse kabinetti, kus oli kunagi istunud doktor Cummings. Kõige loogilisem koht nukule oli raamaturiiul, mis paistis esikusse. Kõik, kes mööduvad, näevad nukku kindlasti.

Jane pani mänguasja ettevaatlikult ülemisele riitulile. „Hästi,“ ütles ta ja astus sammu tagasi. „Mis sa arvad?“

Laps naeratas ja ohkas. „Mu kõht ei valuta enam.“

„See on vahva.“ Imeravim, mõtiskles Jane; ta peab olema parem arst, kui isegi ette kujutas. „Kui sa tahad oma sõbrannale külla tulla, võid seda igal ajal teha,“ ütles Jane.

Maggie raputas pead ja keera siis ringi. „Ema ootab,“ ütles ta. Tüdruk kihutas läbi koridori, haaras läbivaatuslaualt seljakoti ja lendas ooteruumi poole. Siis peatus järsult ja vaatas tagasi. „Täna sind, doktor Jane.“

„Palun,“ ütles Jane naeratades.

Siis kadus Maggie uksest välja.

Kui ainult teiste patsientidega suhtlemine oleks sama lihtne.

Dovie Boyd oli õnnetu. Ta eksles oma aia lopsakate taimeridade vahel, korjates küpseid tomateid. Tema ainus lohutus oli see, et Frank Hennessey tundis end ilmselt veelgi halvemini kui tema. Nad olid kümme aastat sõbrad olnud. Rohkem kui sõbrad. Nende aastate jooksul rääkisid nad sageli abielust – enamasti võttis selle teema üles Dovie. Frank oli kogu elu olnud poissmees; Dovie mõistis, et abielu oleks mehele suur muutus, ja oli olnud kannatlik. Ei, mõtles ta nüüd, ta oli olnud loll. Kuigi ta armastas Franki, polnud ta kunagi nende elukorraldusega täiesti rahul olnud. Mees teadis seda, mistõttu ta andis lubadusi, mida ei kavatsenudki täita. Kui naine teda pärast Ellie Frasieri ja Glen Pattersoni pulmi selle pärast survestas, tunnistas mees, et ta lihtsalt ei suuda temaga abieluda. Ta väitis, et armastab naist, kuid ei ole abielluja tüüpi. Ta lihtsalt ei suuda seda teha.